

Tyve år efter de to tårnes fald

Om, hvordan de rigtige problemer blev fortrængt af pseudoproblemer!

Om, hvordan hensynet til naturgrundlaget og de rigtige problemer nu må tages op igen!

No more shit Sherlock, please!

Udtrykket ”nine-eleven” markerede begyndelsen på en epoke i dansk og international politik. Den er slut nu med Vestens tilbagetrækning af de sidste soldater fra Afghanistan.

De tre tusinde amerikaneres død fra de to tårne er blevet rapporteret og gennemlevet i bøger, reportager, film og avisartikler, i en verden, hvor millioner og atter millioner af andre mennesker har fået lov til at gå døden i møde, uden at det er blevet bemærket i den globale massekommunikations fællesskab. Fortællingen er alt, ikke det den dækker over.

Simpel fattigdom og økonomisk betinget destruktion af fundamentale livsbetingelser betyder hver dag tabet af langt flere liv end de tre tusinde, der blev undskyldningen for tyve års vestlig deroute.

Med terroren fik den vestlige verden den perfekte undskyldning for at se bort fra sig selv og den realitet, der skabes af og omgiver den vestlige verdens økonomisk højtflyvende segmenter.

Verdens sidste supermagt blev ramt med de to tårnes fald, symboler for USA's opadstræbende vilje.

Selv da fjenden bag angrebet var identificeret, fortsatte USA med at opfinde flere fjendebilleder under dække af at ville bekæmpe terror og ondskab. Fortællingen havde meget, som den skulle dække over.

Verdenshistoriens største overvågningsprogram af egne og andre befolkninger blev sat i værk, og to krige blev indledt under dække af at ville bekæmpe terror.

Terrorretorikken, distinktionen mellem de onde og de gode, blev herefter først og fremmest de højreradikale kræfters varemærke, men ingen skulle kunne undslå sig indskrivningen i modsætningsforholdet; "Den, der ikke er med os, er imod os", lød det truende fra USA's præsident Bush d.II. Verden var blevet sort hvid.

George W. Bush d.II., Anders Fogh Rasmussen og Tony Blair vidste godt, at Osama Bin Laden med hans netværk var et overskueligt problem. Men de kunne bruge hans portræt som det ekstremt velformede billede på ondskaben selv, dvs. til at projicere de indre dæmoner op imod, fortrænge det faktum fra opmærksomheden, der handler om, at den vestlige verden med sin livsstil og succes for længst er blevet sin egen største trussel.

Man fik mulighed for at fortrænge opmærksomheden fra sig selv, og i stedet se på fjenden i det ydre, på et tidspunkt hvor man ellers netop var ved at komme til klarhed omkring det, at vesten med USA i spidsen var sin egen største trussel: Global opvarmning, ekstreme vejrfænomener, oversvømmelser, tørke, havvandsstigninger, orkaner, global fødevaremangel, mangel på naturressourcer, forsvindende biodiversitet, folkelige opstande som følge af disse

problemer, forandring og underminering af den globalt økonomiske magtstruktur, osv.

Terrorangrebet blev startskuddet til tyve års mental ørkenvandring, tilbageskridt og italesættelse af pseudoproblemer, begyndelsen på afslutningen på forestillingen om USA som leder af udviklingen.

Trump satte punktum for epoken sammen med evolutionen, naturgrundlaget med dets ubønhørlige iboende nødvendighed.

Således forklædte den vestlige verden sin krig for at få del i verdens næststørste oliereserver, der befandt sig i Irak, som terrorbekæmpelse. Ved æraens begyndelse benægtede man hårdnakket, at der er noget, der hedder global opvarmning. Det kan man ikke længere.

Man løj om grundlaget for krigen. Medierne lod det stort set passere. Med vor egen Anders Fogh Rasmussen i spidsen, og medierne som hans logrende vedhæng, gentog man hans løgn: ”jeg, Anders Fogh Rasmussen, ved, at Saddam Hussein har masseødelæggelsesvåben, for han har haft dem, og han vil ikke samarbejde med FN om at afsløre dem”.

FN's våbeninspektører manglede kun at få lov til at komme med på toilettet, når Saddam Hussein skulle lave pølser. Men den gamle masse-morder, kommunist og kvindesagsforkæmper ville ikke have, at verden skulle se, at han havde anskaffet sig et toilet af det rene guld for de midler, som han havde tilranet sig via medicin/føde for olie-programmet. Det kendte man alt til, og forstod det fuldt ud i Bush-lejren. Her var det FN's våbeninspektører, der var problemet, fordi de (med Foghs eget ordsprog) sagde det, som det var, at ”der ikke var noget at komme efter”.

Den første og den anden Irak-krig har sammen med FN's sanktioner mod landet kostet et ukendt antal mennesker livet. Tallet er betændt rent politisk og af samme grund ukendt. Nogle taler om to millioner døde børn og voksne, foruden et langt større antal internt og eksternt fordrevne.

Det ændrer sig ikke af, at medierne tørrede sin meddelagtighed af sig ved at omtale datidens magthavere som de skyldige, samtidigt med at man var fulde af stolthed over, at forbryderen over den alle, Anders Fogh Rasmussen, fik sin høje post i Nato, den USA-ledede forsvarsalliance, som tak for sin blinde loyalitet i forhold til USA's ulovlige krig i Irak.

Magten ligger i italesættelsen af magthaverne som de stærke. Magten ligger i italesættelsen. Nogle politikere er del af denne italesættelse. Andre er det ikke. Det er denne delagtighed, der afgør, om de har magt eller ej. Anders Fogh Rasmussen var italesættelsens og løgnens mester, massemediernes darling. Siden fik man Trump som syndebuk for egen skyld.

Det globale økonomiske system har levet i en slags kuvøsetilstand siden tårnenes fald. Statslige subsidier er fosset ud i verdensmarkedet, med gigantunderskud på især den amerikanske stats budgetter som følge, men også her hos os i Europa. Og den liberale finanssektor har skabt stadigt flere absurde mængder af det, som man ikke taler om, markedsendogent skabte penge som lån i markedets falske kapitalværdier.

Iraks olie er stik imod intentionen med krigen stort set forblevet utilgængelig for verdensmarkedet, først på grund af lokal irakisk modstand imod besættelsesmagten, siden på grund af nationens generelle kaos. Men fracking teknologien tog over, og USA producerer nu hvad landet har brug for. Teknologien er langt mere belastende for klimaet, end de metoder der anvendes i Mellemøsten.

Krigene i både i Irak og Afghanistan har været meningsløse, katastrofale. Det står tindrende klart her tyve år efter.

Den sociale kommunikation, verdensbefolkningens kognitive formning og øjeblikkelige opmærksomhed; evnen til at se, høre og forstå informationsværdierne af de indtryk, der møder det moderne menneske i det daglige, skabes primært i en og samme store globale mediemaskine.

De gamle envejs massekommunikationsmedier er fortsat udfordret af de nye sociale medier. Men de har patent på det at kunne italesætte en dagsorden, takket være den kommandostruktur, som de er bygget op om.

De kommercielle øer af kommandoøkonomi er her i massemediernes som i resten af markedet det eneste, der er i stand til at skabe en bestemt retning i opmærksomheden. Mediemoguler som Rupert Murdoch, de store kommercielle aktører, og de retningsgivende men anonyme kommercielle kræfter, er med til at sætte den globale dagsorden, styre opmærksomheden hos det moderne masse menneske.

De kommercielle medier er pr. definition markedsfundamentalistiske af natur, de lever nemlig af at sælge reklamer, opfordringer til forbrug, og de kan derfor slet ikke tillade sig at forholde sig kritisk til de kommercielle succeskriterier; De kommercielle massemedier har slet ikke råd til at forholde sig kritisk til den vestlige verdens selvnegerende jagt på økonomisk succes.

Det egentlige resultat af den vestlige verdens generelle "succes" er økologisk selvdestruktion, klimaforandringer med tørke og oversvømmelser, svigtende fødevarerproduktion på globalt plan, folkeopstande og ekstreme udgifter for de forsikringsselskaber og stater, der skal bære udgifterne ved alle de naturkatastrofer, der vælter ned over verdens befolkning. Det er den realitet, der skal fortrænges fra opmærksomheden med ideologiske pseudokonflikter, dæmonisering af Islam, selvhøjtidelig kamp for ytringsfrihed og andre kampe mod vindmøllerne.

Vesten står for et kæmpe spild af ressourcer, der f.eks. forsvinder ind i våbenindustrien med al den død og ødelæggelse, der tilsyneladende skal til for at bekæmpe den tredje verden, de dæmoniserede milliarder af mennesker i det nordlige Afrika og i Mellemøsten.

Det var ikke med vestens gode vilje, at regimerne væltede i Mellemøsten. Muammar Gaddafi ville man dog godt af med, og han var absolut heller ikke værd at beholde, uanset hvilket perspektiv der anlægges. Men alle de andre opstande i regionen under det arabiske forår fik den vestlige verden til at ryste i bukserne. Her, hvor der viste sig en folkelig vilje til demokrati og åbne samfund, svigtede Vesten. Man kunne med få midler have været med til at bygge nationer op, sådan som man påstod at ville i Afghanistan, men ville ikke alligevel.

Hvis vestens vasaller i regionen blev sendt på pension, ville det være ude med adkomsten til billig olie. Det var frygten. Friheden for folkene i regionen var man ikke interesseret i, man aner jo ikke, hvad frie mennesker gør! "Det forsømte forår" var arabisk.

Opblomstringen af terrorceller i de socialdarwinistiske rækker af højreekstremisme i den vestlige verdens egne rækker af italesat heroisme – hvor man bekender sig til de gode ved sin kamp mod det onde, islam, de røde, der tillader de onde at leve – er det nødvendige og naturlige resultat af den rådne politiske dagsorden, der blev sat i verden med det formål at fjerne fokus fra vestens egen skyld og funktion i en truende udvikling.

Den 9/1 2011 fandt der et attentat sted i Arizona mod Gabrielle Giffords og dem, der var mødt frem for at høre hende tale. Attentatmanden var en høj blond blåøjet 22-årig mand fra det yderste højre, der identificerede det demokratiske kongresmedlem med terrorisme, fuldstændigt som Anders Breivik, høj blond blåøjet nordmand, der identificerede den

socialdemokratiske norske regering og ungdom med terror, da han d. 22/7 samme år sprang ud som selve den ondskab, der kommer af autistisk socialdarwinistisk og højreekstrem kamp mod terror.

Arizona var en republikansk højborg med mange medlemmer af Sarah Palins radikale Tea Party-bevægelse. Sarah Palin havde selv sat den kvindelige demokratiske politiker på ”sigtekornet” på et kort med en symbolik, der var så tyk, at opfordringen til mord ikke var svær at få øje på.

Et af ofrene for attentatmandens kugler i Arizona var en [9-11-2001 pige](#), Christina Green. Hun var født på dagen for de to tårnes fald i New York efter at være blevet ramt i brystet her ti år efter sin fødsel.

Med sin fødsel blev Christina Green symbolet på det liv, der opstod på dagen for den største terrorhandling, der endnu er påført USA ude fra. Men hun døde som symbol på nationens indre splittelse, hadet de to fløje imellem, som symbolet på hvor dybt terrorretorikken og antagonismen har revet nationen og hele den vestlige verden midt over.

Hadet til demokraterne og deres politik er så gennemgribende i visse lommer af USA, at nogle af højrefløjsbevægelsens tilhængere er parat til at bryde demokratiets grundregel nummer et – forbuddet mod at øve vold mod sine legitime politiske modstandere.

Trump er kulminationen og afslutning på den udvikling.

Det samme gælder i det nordlige Europa, som vi tilhører. Mediernes tidligere dæmonisering af Islam og alt, hvad der forsøgte at opbløde selv samme form for dæmonisering, resulterede i attentater, som vi så i Arizona og Norge 2011, ligesom den gale mand, der skød løs på indvandrene i Malmø 2010, kan ses som konsekvens af samme tendens. De tre episoder er eksempler på, hvordan man orienterer sig inden for den af medierne skabte form for primitiv antagonistisk semantisk struktur.

Dæmoniseringen af de fremmede mistede momentum med de højreradikale terroranslag.

I det hele taget er der ikke længere så meget at hente for højrefløjen i terrorretorikken eller i

dæmoniseringen af de fattige muslimer fra den tredje verden. Man har presset appelsinen til sidste dråbe. Pseudokampen, initieret af Flemming Rose for JP, for ytringsfriheden er nærmest indstillet.

Man ved godt, at provokationerne af de fremmede ikke vinder sympati for den socialdarwinistiske højrefløj. Der er simpelthen for mange rådne æg i den kurv, til at man kan køre den fremmedhadske dagsorden videre til egen fordel. Rasmus Paludan fik det sidste skud i bøssen op til sidste folketingsvalg. Han missede klimavalget. For mange "klimatosser" vrissede folketingets formand, en kvinde fra DF.

Folk ser først og fremmest de høje blonde mænd på den ekstreme højrefløj for sig, når ordet terror nævnes. Og det var ikke det, der var intentionen med øvelsen.

Billederne af de mange dræbte d 22. juli 2011 i Norge er ikke noget aktiv for højrefløjen og dens massemedier. De er nemlig ofre for en terrorisme, der kan forklares og ses i lige linie fra de to tårnes fald over mediernes og højrefløjens italesættelse af dæmoner og fjendebilleder, til Anders Breiviks handlinger.

Budskabet, om at de højtflyvendes forbrug af begrænsede ressourcer og svineri med miljøet er forudsætningen for løsningen på alverdens mangel på netop ressourcer og rent miljø, sælger heller ikke længere. Markedet er de højtflyvendes succeskriterium, og de købedygtige har hidtil købt budskabet, selv om det er løgn. Det bliver ikke deres selverkendelse, den bevidste handling her fra der ændrer verdens gang. Det bliver naturen, den højere nødvendighed, der slår igennem som sociale konflikter på tværs af alle intentioner og fortællinger.

Den økonomiske verdensorden står over for nogle udfordringer, der falder langt ud over det, som den italesættende orden kan styre.

Obamas vicepræsident, den nuværende præsident, Joe Biden er ikke bare gammel, men hans embede har undermineret sin magt og legitimitet, ekstremt klart demonstreret med det eklatante nederlag i Afghanistan og de historiske mængder af penge, som hives lige ud af de fri luft og ind i de investeringer, som først og fremmest stimulerer kilden til den globale opvarmning, infrastruktur og sorte fossiløkonomi.

De fremstormende økonomier i fjernøsten har dog overhalet vesten på de parametre, som de

traditionelt højtflyvende vesterlændinge fortsat måler deres succes på. Forbruget og omsætningen af naturlige livsbetingelser er større her, end de når at blive noget andet sted. Kina har altså vesten på den målestok for succes, som er fostret og lever ved vestens selvforståelse, en fortælling i opløsning.

Frygten, for at vestens valutaer skal miste værdi, er velbegrundet. Kapitalværdierne, der er grundlaget for udstedelse af penge, holdes kunstigt oppe, og falder med den vestlige verdens valutare hegemoni.

Blockchain-teknologien truer med at underminere dette monetære overherredømme, enten i statsløst regi eller via fx kinesiske e-penge.

Pengenes væsen er altovervejende funderet i tillid og skabelse. Der er ikke noget substantielt over dem. Med tabet af muligheden for at udstede penge i kapitalens inflationsværdier falder vestens muligheder for at generere købekraft i forhold til fjernøsten og den tredje verden. Vi har måske hele tiden været fattige, men bliver med tabet af vort sidste aktiv også nødt til at leve som fattige.

Vor evne til at producere er nemlig flyttet til udlandet sammen med alle vore arbejdspladser og virksomheder.

Vi henter stort set, hvad vi har brug for i udlandet for vor billige valuta, som intet koster, men som endnu kan købe det meste. Og når valutaen ikke er mere værd, ja så har vi ikke noget tilbage ud over et forældet kapitalapparat, der er belånt til langt over skorstenen, og som er helt afhængigt af den olie, der ikke er ret meget tilbage af, og som må blive i jorden, hvis de klimatiske livsbetingelser ikke skal forsvinde.